

Teza: brak podpisu na orzeczeniu

Brak podpisu na orzeczeniu, choćby tylko jednego z sędziów orzekających w sprawie, narusza art. 113 k.p.k., stanowiąc bezwzględna przesłankę odwoławczą wskazaną w art. 439 § 1 pkt 6 k.p.k., co skutkuje koniecznością uchylenia orzeczenia.

Sygn. akt WO-160/18

ORZECZENIE

z dnia 18 grudnia 2018 roku

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędziowie:

Protokolant:

SWSD Magdalena Śnieguła

SWSD Rafał Ziemiński /sprawozdawca/ SWSD Andrzej Hryniewicki

Aneta Stefańska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego r.pr. Piotra Karwata

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2018 r. na rozprawie sprawy radcy prawnego W. B. obwinionego o popełnienie przewinień dyscyplinarnych określonych w art. 64 ust. 1 pkt. 1 i 2 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 38 ust. 1 i ust. 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego oraz art. 64 ust. 1 pkt. 1 i 2 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 38 ust. 1 i ust. 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,

z powodu odwołania obwinionego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Poznaniu z dnia 14 grudnia 2017 roku w sprawie o sygnaturze akt OSD 48/17, uznającego radcę prawnego W. B. winnym popełnienia zarzucanych mu deliktów dyscyplinarnych

orzeka:

1.

na podstawie art. 439 § 1 punkt 6 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych uchyła zaskarżone orzeczenie Okręgowej Izby Radców Prawnych w Poznaniu z dnia 14 grudnia 2017 roku w sprawie o sygnaturze akt OSD 48/17 i kieruje sprawę do ponownego rozpoznania;

2.

rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego w kwocie 1.100,00 złotych (słownie złotych: jeden tysiąc sto) pozostawia Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu Okręgowej Izby Radców Prawnych w Poznaniu .

Uzasadnienie

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Poznaniu po rozpoznaniu sprawy radcy prawnego W. B. („Obwiniony”), w sprawie o sygnaturze akt OSD 48/17, w orzeczeniu z dnia 14 grudnia 2017 roku („Orzeczenie”):

1.

uznał Obwinionego winnym popełnienia zarzucanego mu przewinienia dyscyplinarnego polegającego na tym, że w dniu 4 kwietnia 2016 roku w Nakle nad Notecią w sposób zawiniony nienależycie wykonywał czynności zawodowe i uchybił ślubowaniu radcowskiemu oraz zasadom etyki zawodowej w ten sposób, że składając jako pełnomocnik dłużnika wnioski dowodowe w postępowaniu I Co 76/16 przez Sądem Rejonowym w Nakle nad Notecią wskazał, iż za zgodą Sądu Rejonowego w Nakle komornik może działać samowolnie i bez podstaw prawnych i radził Sądowi, aby wziął w cugle narowistego Komornika, tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 pkt. 1 i 2 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 38 ust. 1 i ust. 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

i za to, na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 1 ustawy o radach prawnych wymierzył Obwinionemu karę dyscyplinarną upomnienia,

2.

uznał Obwinionego winnym popełnienia zarzucanego mu przewinienia dyscyplinarnego polegającego na tym, że w dniu 4 kwietnia 2016 roku w Nakle nad Notecią w sposób zawiniony nienależycie wykonywał czynności zawodowe i uchybił ślubowaniu radcowskiemu oraz zasadom etyki zawodowej w ten sposób, że składając jako pełnomocnik dłużnika wnioski dowodowe w postępowaniu I Co 76/16 przez Sądem Rejonowym w Nakle nad Notecią wskazał, iż świadek zeznający na wniosek wierzyciela w innym postępowaniu (ojciec powódki) wykazał się w trakcie przesłuchania prostactwem oraz wikła się zeznaniach i mataczy w nich tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 pkt. 1 i 2 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 38 ust. 1 i ust. 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

i za to, na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 1 ustawy o radach prawnych wymierzył Obwinionemu karę dyscyplinarną upomnienia,

3.

na podstawie art. 65[1] ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 85 § 1 ustawy kodeks karny wymierzył Obwinionemu karę łączną upomnienia .

4.

na podstawie art. 70[6] ustawy o radcach prawnych i uchwały nr 86/IX/2015 KRRP z dnia 20 marca 2015 roku, w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego, obciążył Obwinionego kosztami postępowania i zasądził od Obwinionego na rzecz OIRP w Poznaniu kwotę 2.000 złotych.

W swoim uzasadnieniu Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wskazał, że w jego ocenie materiał dowodowy zebrany w sprawie wskazuje na to, że Obwiniony dopuścił się zarzucanych mu przewinień dyscyplinarnych.

Od powyższego orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP odwołał Obwiniony, który zaskarżył Orzeczenie w całości i zarzucił Orzeczeniu błędne zebranie materiału dowodowego i jeszcze błędniejszą jego ocenę, która spowodowała sprzeczność ustaleń z rzeczywistym przebiegiem zdarzeń, co dało w konsekwencji błędne wnioski i niesłuszne orzeczenie. Obwiniony zarzucił Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu rażące naruszenie reguł dowodowych polegające na rażącym przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów i oparcie zaskarżonego orzeczenia jedynie na ocennych wrażeniach własnych Sądu i Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego. Ponadto Obwiniony zarzucił wyrokowi bezkrytyczne i dowolne dokonanie ustaleń faktycznych jedynie na podstawie wniosku o ukaranie i pism Prezesa Sądu. Obwiniony zarzucił również Orzeczeniu nierówne potraktowanie stron procesu, tj. dowolne i bezkrytyczne przyjęcie wszystkiego co napisał Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego we wniosku o ukaranie oraz bezkrytyczne pominięcie wniosków dowodowych Obwinionego, czyli pozbawienie go możliwości obrony. Dodatkowo Obwiniony zarzucił Sądowi naruszenie prawa procesowego, dowolne wydanie orzeczenia bez dowodów, a jedynie na podstawie ocennych wrażeń własnych Sądu i Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, polegające na bezpodstawnym uznaniu, że te wrażenia wystarczą, mino niedostatecznie wyjaśnionych okoliczności faktycznych.

W związku z powyższymi zarzutami Obwiniony wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i

uznanie Obwinionego niewinnym ewentualnie uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania jak również nie obciążanie Obwinionego żadnymi kosztami postępowania.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

1.

Orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Poznaniu, w sprawie o sygnaturze akt OSD 48/17 z dnia 14 grudnia 2017 roku jest obarczone wadą polegająca na tym, że nie zostało ono podpisane przez jedną z osób biorących udział w jego wydaniu, co stanowi naruszenie art. 113 k.p.k. oraz stanowi bezwzględną przesłankę odwoławczą stosownie do art. 439 § 1 punkt 6 k.p.k.

2.

Zgodnie z art. 113 k.p.k. orzeczenie podpisują wszyscy członkowie składu orzekającego, chyba że orzeczenie zamieszczono w protokole.

W aktach sprawy znajduje się orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Poznaniu, w sprawie o sygnaturze akt OSD 48/17 z dnia 14 grudnia 2017 roku (k. 43-44). Orzeczenie to zostało wydane przez Sąd w składzie trzyosobowym: Joanna Daczyńska (Sędzia OSD), Dorota Cyrson (Sędzia OSD), Alicja Płoszewska (Sędzia OSD). Pod orzeczeniem widnieją podpisy dwóch (z trzech) sędziów wydających orzeczenie, tj. sędzi Joanny Daczyńskiej oraz sędzi Alicji Płoszewskiej. Brak jest natomiast podpisu trzeciej osoby ze składu sędziowskiego czyli podpisu sędzi Doroty Cyrson.

3.

Stosownie do art. 439 § 1 punkt 6 kodeksu postępowania karnego, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść orzeczenia, sąd odwoławczy uchyli zaskarżone orzeczenie, jeżeli nie zostało podpisane przez którąkolwiek z osób biorących udział w jego wydaniu.

Przepis art. 439 § 1 punkt 6 kodeksu postępowania karnego wskazuje wyraźnie, że brak podpisu któregośkolwiek z sędziów wydających orzeczenie stanowi bezwzględną przesłankę odwoławczą i skutkuje uchyleniem orzeczenia.

W aktach sprawy znajduje się uzasadnienie sporządzone do Orzeczenia podpisane przez wszystkich trzech sędziów, którzy wydali Orzeczenie. Fakt ten jednakże nie zmienia istnienia wadliwości samego Orzeczenia stanowiącej bezwzględną przesłankę odwoławczą stosownie do art. 439 § 1 punkt 6 k.p.k.

Na takim stanowisku stanął wielokrotnie Sąd Najwyższy w swoich wyrokach.

I tak, dla przykładu, Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 kwietnia 2017 roku w sprawie V KK 44/17 wskazał niepodpisanie wyroku przez wszystkie osoby jako bezwzględną przyczynę odwoławczą oraz, że niepodpisanie wyroku przez wszystkie osoby biorące udział w wydaniu tego orzeczenia jest uchybieniem, którego konwalidowania nie przewidują obowiązujące przepisy, nie niweluje go podpisanie uzasadnienia orzeczenia przez wszystkich sędziów uczestniczących w jego wydaniu.

Również w wyroku z dnia 10 lutego 2017 roku w sprawie IV KO 97/16 Sąd Najwyższy wskazał, iż w sytuacji gdy orzeczenie nie zostanie podpisane przez którąkolwiek z osób biorących udział w jego wydaniu, stanowi to tzw. bezwzględną przyczynę odwoławczą (art. 439 § 1 pkt 6 k.p.k.). Brak podpisu członka składu orzekającego pod sporządzonym orzeczeniem nie może zostać uzupełniony po jego ogłoszeniu.

Z treści obowiązujących przepisów i aktualnego orzecznictwa wynika jednoznacznie, że brak podpisu na orzeczeniu, choćby tylko jednego z sędziów orzekających w sprawie, narusza art. 113 k.p.k., stanowiąc bezwzględną przesłankę odwoławczą wskazaną w art. 439 § 1 pkt 6 k.p.k. Ujawnienie tego uchybienia powoduje, niezależnie od granic środka odwoławczego oraz niezależnie od wpływu tego uchybienia na treść orzeczenia, jego uchylenie z tego tylko powodu. Obowiązujące przepisy nie dopuszczają możliwości uzupełnienia orzeczenia po jego ogłoszeniu poprzez podpisanie go przez sędziów, którzy wcześniej swoich podpisów nie złożyli. Uchybienie to nie może być w żaden sposób konwalidowane.

4.

W związku z powyższą koniecznością uchylenia zaskarżonego orzeczenia z uwagi na bezwzględną przesłankę odwoławczą, Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie odnosił się do zarzutów podniesionych przez Obwinionego w jego odwołaniu.

W związku z powyższym Sąd orzekł jak w sentencji.